
LITERARNA OBDOBJA

v razvoju slovenske
književnosti

KAZALO

stran: 2.....	
stran: 3.....	srednji vek
stran: 4.....	reformacija
stran: 5.....	protireformacija
stran: 6.....	barok
stran: 7.....	razsvetljenstvo
stran: 8.....	romantika
stran: 9.....	realizem
stran: 10.....	moderna
stran: 11.....	književnost med obema
stran: 12.....	vojnama
stran: 13.....	NOB
stran: 14.....	književnost po drugi svetovni
stran: 15.....	vojni
stran: 16.....	zакljuček
stran: 17.....	vir
uvod	slike
	priloga za sošolce

S pojmom slovensko slovstvo, ki mu pomensko ustreza oznaka slovenska književnost ali literatura, označujemo vsa tista besedila, ki so bila ustvarjena s sredstvi slovenskega jezika. Slovensko slovstvo se v svojem razvoju deli na več obdobj:

- PRASLOVENSKA DOBA
- SREDNJI VEK
- REFORMACIJA
- PROTIREFORMACIJA
- BAROK
- RAZSVETLJESTVO
- ROMANTIKA
- REALIZEM
- MODERNA
- KNJIŽEVNOST MED OBEMA VOJNAMA
- NOB
- KNJIŽEVNOST PO DRUGI SVETOVNI VOJNI

V najstarejših obdobjih, ki segajo od praslovenske dobe pa do konca baroka, je v zapisanih besedilih prevladovala književnost, ki ni imela enakih literarnih namenov, kot jih ima danes. Danes ima ta književnost bolj zgodovinski pomen, saj vsebuje opise takratnega ozemlja in življenja prebivalcev današnje Slovenije in Evrope. Pa tudi njihove navade in razvade. Šele z razsvetljenstvom in romantiko se začenja razvijati prava besedna umetnost. To ni več samo dokument družbe, zgodovine in kulture, zato jo obravnavamo kot samostojno umetnostno področje, ki se razvija na temelju prejšnjih literarnih dosežkov in iz zvez s svetovnim slovstvom. S pomočjo obojega pa ustvarja umetniško resnico svojega časa. S tem stopi slovensko slovstvo v obdobja, ki so v pravem pomenu besede literatura.

SREDNJI VEK (500-1550)

Po letu 1000 so na Slovenskem začeli nastajati samostani (Stična, Žiče, Bistra) kot pomembna cerkvena in kulturna središča. Krščanstvo je sicer prineslo večino branja in pisanja, vendar je ljudstvo po deželi in mestih ostalo do konca srednjega veka nepismeno. Menihi so pisali na pergament. Slovensko srednjeveško slovstvo se je začelo skoraj sočasno z drugimi evropskimi književnostmi. Prvi zapiski v slovenščini so nastali najbrž okoli leta 800. V srednjem veku je v Evropi za knjižno rabo prevladovala latinščina. Ampak slovensko srednjeveško slovstvo se po letu 1000 ni moglo več meriti z merili evropskega razvoja. Na slovenskih tleh se ni razvila nobena od višjih oblik slovstvenega življenja. Razlog je ta, da so bili Slovenci v srednjem veku samo kmetje in niso imeli svojega plemstva in viteštva.

Pomembnejša dela tega časa:

Brižinski spomeniki (972-1039) so najstarejši zapis slovenskega jezika v latinici. Imajo cerkveno vsebino. V njih je zapisana splošna zapoved in pridiga o grehu in pokori.

Celovski rokopis (okrog 1380) je nastal na Gorenjskem. V njem so v gorenjskem narečju zapisane osnovne krščanske molitve.

Stiški rokopis (1428-1440) je napisal češki menih. Napisan je v dolenjskem narečju. Najpomembnejši del Stiškega rokopisa je zapis prve kitice cerkvene velikonočne pesmi, saj velja za prvi zapis slovenske poezije nasploh.

Med manjše zapiske pa spadata *Starogorski rokopis* in *Škofjeloški rokopis*. Prve slovenske natisnjene besede so bile »stara pravda« in »le vkup, le vkup, uboga gmajna«, ki so bile natisnjene na plakatu z nemško pesmijo zoper uporne slovenske kmete.

V srednjem veku je slovensko slovstvo doseglo svoj prvi vrh z Brižinskimi spomeniki. Zaradi manj razvitih socialnih razmer, je slovensko slovstvo premoglo le dve slovstveni obliki: cerkveno slovstvo in ustno ljudsko slovstvo. Ljudsko slovstvo je bilo v tem času precej bogatejše in pomembnejše. Bolj znane balade iz tega obdobja so *Pegam in Lambergar*, *Kralj Matjaž in Alenčica*, *Destenica* in *Lepa Vida*.

REFORMACIJA (1550-1600)

Čas reformacije je čas uporov. Tako kmečkih kot verskih. Protestantizmu se je pridružila večina meščanov in plemstva. Med kmečkim prebivalstvom so protestantizem sprejeli le redki, saj so se kmetje v času lakote in vojn raje zatekali k svojim posebnim romanjem in pobožnostim. V dobi reformacije je bila središče duhovnega življenja religija. Protestantje so pospeševali individualno branje Svetega pisma in s tem se je začela izobrazba počasi dvigati.

Pisci iz obdobja reformacije:

Primož Trubar (1508-1586) je začetnik slovenske književnosti. Napisal je *Katekizem* in *Abecedarij*(1550), ki sta prvi slovenski knjigi, natisnjeni v gotici, pet let kasneje pa v latinici. Katekizem vsebuje preprosto razlago nekaterih verskih nauk, Abecedarij pa je namenjen učenju branja.

Adam Bohorič (1520-1584) se je ukvarjal s pisanjem abecednikov, slovarjev in slovnice. Napisal je prvo slovnico slovenskega jezika imenovano *Zimske urice* (1584), latinsko-nemško-slovenski slovarček, berilo *Ljubljanska začetnica* in uvedel pisavo *bohoričico*, ki je bila v veljavi do leta 1839.

Sebastjan Krelj (1538-1567) je pisal pesmi za protestantske pesmarice. Poleg pesmi pa je še napisal *Otročjo biblijo* ter prevedel *Postilo slovensko*.

Jurij Dalmatin (1547-1589) je prevedel in izdal celotno *Biblijo* (*Sveto pismo*). To je bilo njegovo življensko delo, saj je prevod trajal deset let. Natisnjena je bila leta 1584 v 1500 izvodih. Pri požiganju protestantskih knjig so Bibliji prizanesli.

Slovenska reformacija se začne z letom 1550, ko izideta prvi slovenski knjigi. Glavna smer slovstva tega časa je cerkvena. Slovstvene oblike takrat so bile prevod svetega pisma, zbirke odlomkov iz svetopisemskih besedil, katekizmi, slovarji in pisma. Slovenska reformacija je ustvarila slovenski črkopis, pravopis in knjižni jezik, ki so ostali osnova za nadaljni razvoj.

Prevod Bibilje je bil uvod v novo, višjo stopnjo slovenskega slovstva, ki pa se je razvila šele proti koncu 18.stoletja.

stran 4

PROTIREFORMACIJA (1600-1630)

Protireformacija je v slovenski književnosti korak nazaj, saj je v 170 letih izšla komaj kaka knjiga v slovenskem jeziku. Vzroki tega so bili tridesetletna vojna, visoki davki in propadanje gospodarstva. Tedanje književno delo je bilo izraz cerkvenih potreb. Vendar je v tej literarno neplodni dobi bujno cvetela ljudska pesem, čeprav jo je duhovščina preganjala.

Tomaž Hren (1560-1630) je pripravil načrt za izdajo slovenskih cerkvenih spisov. Njegov načrt je obsegal izdajo katekizma, molitvenika in pesmarice a mu ni uspelo vse izvršiti. Dal je ohraniti nekaj protestantskih knjig.

Delež protireformacije je že na zunaj mnogo manjši od reformacijskega. Protireformacija je bila s Hrenom veliko manj tvorna, saj je v glavnem v zelo skromni meri nadaljevala protestantsko delo in ga ohranjala v poznejši dobi. Najboljša stran protireformacije je ta, da ni popolnoma zatrla sledov reformacijskega dela v slovenskem jeziku, tako, da se je ohranila tradiciji, iz katere je zraslo čez petdeset let, po obdobju slovstvenega zastoja, bogatejše slovstvo baročne dobe.

BAROK (1630-1750)

Med kmečkim prebivalstvom se je polagoma širilo branje in pisanje. Zaživelo je tudi gledališko življenje. Gojili so ga predvsem jezuiti v Ljubljani. Igrali so latinske in nemške drame s tipično baročno versko vsebino. Barok je poudarjal nasprotje med razumom in čustvi, nasiljem in častjo. Ljubil je razgiban, izumetničen slog. V njem je prevladovala čustvena razgibanost. Besede so bile okrašene z različnimi okrasnimi pridevki, stavki pa z metaforami in primerami. Uveljavil se je v liriki, epskem pesništvu in dramatiki.

Baročna doba ni premogla pravih literarnih zvrsti, ampak samo polliterarne kot so pridige, verske igre, pasijoni, katekizmi, slovarji in slovnice.

Pisca te dobe:

Janez Svetokriški (1647-1714) je najbolj izrazit baročni pisec. Pisal je pridige, ki so bile baročno obarvane z metaforami in primerami. V njih poudarja razumno relativnost in zmernost.

Janez Vajkard Valvasor (1641-1693) je prvi slovenski zgodovinar. Ustanovil je bakroreznico in napisal *Slavo Vojvodine Kranjske*, ki je temeljno delo slovenskega narodopisja, zemljepisja in zgodovine, saj je v knjigi podal natančno zgodovinsko, zemljepisno in narodopisno podobo slovenskih dežel.

V ljudskem slovstvu so se začele razvijati ljubezenske lirske pesmi, postavljene v kmečko okolje, velikokrat v zvezi z vojaščino.

Najpomembnejša osebnost te dobe je Janez Svetokriški s svojimi pridigami, druge osebnosti pa so manjšega pomena. Tudi barok, podobno kot doba reformacije in protireformacije, ni ustvaril književnosti v pravem pomenu besede, pomenil je le nov razmah cerkvenega slovstva. Ob tem je stopilo ljudsko

slovstvo v ozadje, vendar je v tem času nastala nova vrsta lirskih, zlasti ljubezenskih pesmi.

stran 6

RAZSVETLJENSTVO (1750-1830)

Naše razsvetljenstvo je postavilo v ospredje problem narodnosti, ker je poudarjalo človekov naravni izvor, naravne pravice in lastnosti, njegovo čutno in izkustveno naravo. V tem obdobju je bilo še precej polliterarnih zvrsti kot nabožni spisi, molitveniki, poučni spisi, zabavne knjižice, slovnice, prevodi verskih knjig, zgodovinopisje, šolske knjige, razprave in članki v časopisju. V liriki prevladujejo oda, budnica, epigram, basen in ljubezenska pesem. Razsvetljenstvo je ustvarilo začetke slovenske dramatike s prevodi in predelavami evropskih dramskih zgledov.

Pomembnejše osebe, pisci in dela v razsvetljenstvu:

Žiga Zois (1747-1819) je bil mecen mnogim piscem tega obdobja. Imel je svoj literarni krožek in denarno podpiral udeležence. Bil je prvi pomembni literarni kritik in se ukvarjal z prevajalstvom.

Anton Tomaž Linhart (1756-1795) je bil zgodovinar in je tudi prvi slovenski dramatik. Linhart je najvidnejši predstavnik slovenskega razsvetljenstva.

Valentin Vodnik (1758-1819) je prvi slovenski umetni pesnik, časnikar in oblikovalec slovenskega pripovednega jezika.

Med znanimi je tudi Marko Pohlin (1735-1801). V tem času izdajajo

Pisanice, ki so prvi zbornik slovenskega pesništva.

Doba razsvetljenstva je ustvarila začetke novega slovenskega slovstva. Nastali so začetki nove slovenske lirike in dramatike, medtem ko je epika v verzih in prozi začela nastajati šele v dobi romantike. Dramatiki je položil temelj Linhart s

svojimi prevodi in predelavami evropskih del; do res izvirnih dramskih del še ni segel. Tudi lirika je bila skromna in se je šele pripravljala na pot razmaha v dobi romantike.

stran 7

ROMANTIKA (1830-1850)

Romantika je nastala iz odpora zoper razsvetljsko miselnost in klasično estetiko. V ospredje je stopilo poudarjanje idelane osebnosti. Romantiki so poudarjali nasprotje med človekovim razumom in čustvi. V domišljiji so ustvarjali svet lepote, resnice ali dobrote, v katerem je nasprotje premagano. Evropska romantika je dosegla vrh predvsem v lirskem in epsko lirskem pesništvu. V slovenski romantiki pa se je s Prešernom uveljavila samo poezija, lirska in epsko lirska.

Pomembnejša dela in osebe v obdobju romantike:

Kranjska Čbelica je bila glasilo slovenske romantike. Izšla je v petih zvezkih. Osrednji pesnik Kranjske Čbelice je bil Prešeren. Njegovi teksti so dajali ton celoti, zbujali v javnosti največ priznanja, bili tarča kritike in cenzure.

Matija Čop (1797-1835) je imel izredno izobrazbo, saj je znal 19 jezikov, poleg tega pa je imel pregled nad precejšnim delom literarne teorije, predvsem pa antične, srednjeveške, renesančne in romantične književnosti. Čop je prvi slovenski literarni kritik, literarni zgodovinar in teoretik. Bil pa je tudi znanstvenik.

France Prešeren (1800-1849) ni samo prvi zares resničen pesnik ampak je tudi največji predstavnik slovenske besedne umetnosti. Je enakovreden vrstnik največjih romantičnih pesnikov, saj je skupne teme, ideje in oblike izoblikoval v podobo, ki se lahko meri s stvaritvami največjih evropskih lirikov od antike pa do novejših časov.

Jernej Kopitar (1780-1844) je napisal prvo slovensko znanstveno slovnico imenovano *Slovnica slovenskega jezika na Kranjskem, Koroškem in Štajerskem*. Bil je slovenski slovničar in dvorni cenzor na Dunaju.

V tem času so začele izhajati tudi *Novice*, prvo slovensko glasilo za najširše kroge.

Zasluga romantike je predvsem ta, da je s Čopom in Prešernom ustvarila dvoje vrhov slovenske kulture in slovstva – slovstveno znanost, teorijo in kritiko. In pa pesništvo v najvišjem pomenu besede.

stran 8

REALIZEM (1850-1899)

To je obdobje pripovedništva v verzih in prozi. V ospredju je lirika, ob nji pa se močno uveljavi tudi epika.

Od lirskih zvrsti so najmočnejše zastopane domoljubne in ljubezenske pesmi. Od oblik je najbolj uveljaven sonet vseeno pa prevladuje preprosta, spevna, štirivrstična kitica romantične lirske pesmi. V pripovedništvu pa sta glavni zvrsti balada in romanca.

Pripovedništvo v prozi je zastopano s črtico, feljtonom, novelo, povestijo in romanom. Najbolj priljubljena zvrst povesti je zgodovinska povest.

V dramatiki prevladuje ljudska veseloigra z vzgojno in zabavno nalogo. To obdobje pomeni torej tudi začetek znanstvene in esejiščne proze.

Pisci iz realizma:

Fran Levstik (1831-1887) je napisal prvo umetno pripovedko imenovano *Martin Krpan*. Slovencem je pomagal k razvoju in napredku.

Josip Jurčič (1844-1881) je napisal prvi slovenski roman z imenom *Deseti brat*.

Anton Aškerc (1856-1912) je slovensko pesništvo dopolnil z realistično poezijo. V njej je pesniški jezik približal k stvarnemu izražanju.

Ivan Tavčar (1851-1923) je bil pisatelj, po naravi romantik, z bogato domišljijo. Privlačila so ga razgibana obdobja, ki jih je opisoval v krepkem jeziku.

Ostali so: Fran Erjavec (1834-1887), Janez Trdina (1830-1905), Simon Jenko (1835-1869), Janko Kersnik (1852-1897) in Simon Gregorčič (1884-1906)

Obdobje je ustvarilo slovensko pripovedno prozo in že dalo prve primere zares umetniškega pripovedništva v nevezani besedi oz. prozi. Manj uspešno je bilo v lirski poeziji, v epski poeziji pa so bile pomemben prispevek Aškerčeve balade in romance.

stran 9

MODERNA (1899-1918)

Slovenska moderna je reakcija in upor zoper romantiko, realizem in naturalizem v slovenskem slovstvu. Naša moderna ni slovstvena smer, ampak skupina ustvarjalcev, pri katerih se križajo različni literarni tokovi. Je prvo obdobje v slovenskem slovstvu, ki se lahko ponaša z enakomernim razvojem vseh slovstvenih vrst.

Najpogostejše pesniške oblike so bile kratke razpoloženske in ljubezenske pesmi v obliki soneta. Od pripovednih oblik sta se najbolj uveljavili novela in črtica, v dramatiki pa komedija in ljudska igra.

Pisci v moderni:

Dragotin Kette (1876-1899) je uporabljal stalne pesniške oblike (sonet, gazele), vendar jih je sprostil v verzih in rimah.

Josip Murn Aleksandrov (1879-1901) je bil impresionist, eden najčistejših lirikov. Njegove pesmi so polne barve, gibanja in glasbe.

Oton Županičič (1878-1949) je položil temelje naši moderni poeziji. Po Prešernu je najpomembnejši slovenski pesnik. Prevajal je tudi dela iz angleščine, nemščine in francoščine.

Ivan Cankar (1876-1918) je dvignil slovensko pripovedno umetnost na svetovno raven. Ustvaril je slovensko pripovedno dramo. Po Prešernu je največji besedni umetnik in hkrati najpomembnejši pripovednik in dramatik. V pripovedih je upodobil najrazličnejše plasti našega ljudstva in njegovo težko življenje.

Sopotnika moderne sta Fran Miličinski (*Butalci*) in Fran Saleški Finžgar (*Pod svobodnim soncem*).

Obdobje slovenske moderne je poleg romantičnega, ki je dalo Prešerna, najpomembnejša doba slovenskega slovstva. Literarna ustvarjalnost se je v nji razmahnila tako po obsegu in zvrsteh kot po vrednotah. V obsežnem Cankarjevem pripovedništvu so povest, roman, novela in črtica dosegli najvišjo umetniško raven.

KNJIŽEVNOST MED OBEMA VOJNAMA (1918-1941)

Kot v prejšnjih obdobjih, je slovenski razvoj tudi v tem času zaostajal za evropskim. Na Slovenskem je v tem času postal pomemben *ekspresionizem*. Izražal je človekove moralne krize, tesnobe, upe, nemir in humanistične ideale. Književnost med obema vojnoma delimo na dve obdobji – na prvo, v katerem prevladuje *ekspresionizem* in na drugo, v katerem prevladuje *socialni realizem*.

Ekspresionizem je bil srednjeevropska moderna književnost in umetnostna struja. Izražati hoče človekovo razklanost, krizo, tesnobo in odpor do civilizacije. Opisuje človekovo dušo. Usmeril se je predvsem v liriko. Največ je bilo novel, črtic in krajše proze.

Socialni realizem pa izraža predmetnost okoli človeka, konkretne razmere in odnose v katerih živi. Razkriva psihološko podobo človeka. Opisuje usodo malih ljudi, kmetov, kmečkih delavcev, njihovo bedo, življenske nesreče in težnjo k sreči. Socialni realizem se je posvetil predvsem pesništvu in dramatiki.

Pomembnejši pisci v tem obdobju so:

Alojz Gradnik (1882-1967), ki je največji slovenski pesnik konservativnih idej.

Tone Seliškar (1900-1969) je prvi slovenski proletarski pesnik in priljubljen mladinski pisatelj.

Prežihov Voranc (1893-1950) je najpomembnejši slovenski socialni realista.

Mile Klopčič (1905-1984) je predstavnik slovenske socialne poezije.

In še nekateri znani pisci so: Srečko Kosovel (1904-1926), Bratko Kreft (1905-1996), Miško Kranjec (1908-1983), Anton Ingolič (1907-1992), Ciril Kosmač (1910-1980) in France Bevk (1890-1970).

V obdobju med vojnama je velik razmah doživela tudi slovenska kritika, ob nji pa še literarna zgodovina. Razvilo se je več razvojnih stopenj in slovstvenih smeri, najbolj pomembna v slovenski književnosti tega časa pa sta bila *ekspresionizem* in *socialni realizem*. V Evropi pa lahko zasledimo še *futurizem*, *dadaizem* in *nadrealizem*.

NOB (1941-1945)

NOB je oznaka za slovensko književnost, kakršna se je razvila v tesnem stiku z narodnoosvobodilnim gibanjem. Ustvarjali so jo pisci, ki so odšli na osvobojeno ozemlje in živeli v partizanskih enotah. Glavna vrsta slovstva v NOB je bila lirika,

od pripovedništva pa se je uveljavila samo krajša proza, črtica in novela. Partizansko gledališče je dajalo več možnosti za razvoj dramatike. Ta se je izoblikovala predvsem v smeri skečev in enodejank. V tem času so se začele spet uveljavljati ljudske pesmi, katere so oživile tradicijo ljudskega pesništva, ki je od romantike veljalo za mrtvo.

Najbolj znani pisci v obobju NOB:

Karel Destovnik - Kajuh (1922-1944) je pisal pesmi o svojem narodu, ki se je v vojni bojeval za obstoj. Padel je kot partizan.

Matej Bor (1913-1993) je bil pesnik, pisatelj, dramatik in prevejec. Veliko je prevajal Shakespearea in napisal scenarij za film Vesna.

Še dva bolj znana pisca v obdobju NOB ali druge svetovne vojne sta France Balantič (1921-1943) in Edvard Kocbek (1904-1983).

Po drugi svetovni vojni, ko se začenja obdobje sodobne slovenske književnosti, katere pisci so s svojimi motivi, idejami in oblikami del sedanjosti. Takoj po osvoboditvi je prodrl v slovensko književnost močan vpliv socialističnega realizma, kakršen se je že pred vojno razvil v Sovjetski zvezi. Šele v tem času smo začeli dobivati prevode pomembnih predstavnikov moderne poezije, romana in dramatike. Njihov vstop v slovensko slovstveno obzorje je začel povzročati pomembne literarne premike, kar je pomenilo, da je slovenska književnost dozorela za nove oblike in ideje. Posledica tesnejših stikov z moderno evropsko in svetovno književnostjo je bila ta, da je sodobna slovenska literatura v marsičem modernizirala svoje ideje in oblike.

V tem obdobju so se uveljavile različne zvrsti in oblike kot so:

Socialni realizem, ki goji osebno izpovedno, ljubezensko ali razpoloženjsko pesem, včasih satiro, v epiki balado.

Sodobni ekspresionizem, ki se uveljavlja v poeziji in prozi.

Književnost absurda, ki v svetu ne vidi več smisla.

Avantgardna literatura, ki že po svojem bistvu išče zmeraj nove oblike. V poeziji je gojila obliko svobodne pesmi brez ločil. V prozi se je lotila krajše pripovedi in novele. Temeljno vodilo avantgardne književnosti je igrivost.

Pisci v tem obdobju:

• pesniki, pesnice:

Ivan Minatti (1924), Ciril Zlobec (1925), Tone Pavček (1928), Janez Menart (1929), Dane Zajc (1929), Kajetan Kovič (1931), Svetlana Makarovič (1939) in Niko Grafenauer (1940)

• pisatelji, pisateljice:

Branka Jurca (1914-1998), Alojz Rebula (1924), Pavle Zidar (1932-1992), Miha Mate (1942) in Vitan Mal (1946)

• dramatika:

Tone Partljič (1940) in Matej Bor (1913-1993)

Sodobna slovenska književnost po 1945 je v marsičem spremenila in obogatila podobo slovenske literature. Razvoj lirike, dramatike in pripovedništva je v tem času sorazmeren in vsestransko ploden. Zlasti roman in drama sta šele sedaj dosegla ob liriki in krajši prozi trajen razmah. Z literarno avantgardo je sodobno slovensko slovstvo doseglo skrajno mejo literarnega razvoja.

ZAKLJUČEK

Čeprav se je slovensko slovstvo oz. slovenska literatura razvijala počasneje od evropske, smo Slovenci ustvarili veliko del, ki se lahko merijo z evropskimi deli. Za to se lahko zahvalimo Prešernu in Cankarju, ki sta najboljša slovenska pisca. Zasluge za razvoj slovenskega slovstva pa ima tudi Trubar, saj nam je on prvi pokazal kako se napiše črka A.

Včasih je bil svet res veliko pred nami, ampak Slovenci smo vseeno razvili svojo literarno zgodovino in kulturo. Če nismo bili takrat v koraku s časom, smo sedaj. Za uveljavitev v družbi smo se borili in se borimo. Smo enako sposobni kot drugi. Okoliščine pred stoletji nam na žalost niso dale tiste potrebne izobrazbe, ki smo jo rabili.

Torej, spoštujmo dela naših prednikov, pa četudi niso tako znana kot Shakespeareove drame.

VIRI

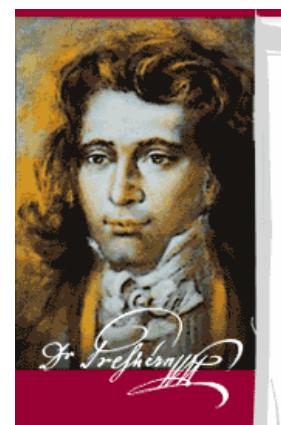
literatura:

Janko Kos (1979), **Pregled slovenskega slovstva**. Ljubljana: Državna založba Slovenije

Miran Hvastija, Milena Kožuh (2001), **Pregled literarnih del in njihovih avtorjev za višje razrede osnovne šole**. Ljubljana: Millenium založništvo, d.o.o.

Stanko Janež, Miroslav Ravbar (1978), **Pregled slovenske književnosti**. Maribor: Založba Obzorja Maribor

SLIKE

Brižinski
spomeniki

Primož
Trubar

France
Prešeren

Ivan
Cankar